

RESSÒ DE LA PARAULA

Abraçar la vida

El papa Francesc ens recorda que *abraçar la vida* és més que un acte d'acceptació; és un compromís actiu d'amor i solidaritat. A la seva encíclica *Evangelii Gaudium*, ens diu: «La defensa de la vida no nascuda està íntimament lligada a la defensa de qualsevol dret humà» (EG, 213). Això ens desafia a veure cada vida com un do i a fer-nos-en càrrec amb accions concretes de cura i justícia.

El filòsof Francesc Torralba escriu que «la cultura de la vida consisteix a cuidar la fragilitat de l'altre, protegir-lo i no considerar-lo un pes o una càrrega». No sé fins a quin punt creixem, eduquem o som educats en la cura de la fragilitat. Una societat que normalitza l'avortament, l'eutanàsia, la pena de mort, les guerres i la mort de tants migrants, o que assisteix amb impotència a l'augment de les autolesions i intents de suïcidi en adolescents i joves, ¿és una cultura que respira amiatat per la vida? ¿Quin progrés hi ha en la cultura del descart? ¿Tenim dret a auto-descartar-nos o a descartar els més fràgils? En l'horitzó ètic o moral del cristianisme no pas. La cultura del descart és un fracàs de civilització. Perquè ser civilitzat implica fer-se càrrec dels més febles, tal com ensenyava l'antropò-

loga Margaret Mead als seus alumnes en referència al descobriment d'un fémur d'un avantpassat *sapiens* amb cal de fractura. Algú es va fracturar i va sobreviure perquè un altre el va cuidar i protegir.

Cada Jornada per la Vida l'Església insisteix que «tota vida té un valor inestimable, fins i tot la més feble i sofrent» (*Amoris Laetitia*, 83). ¿S'està quedant sola l'Església en la defensa de la dignitat de la vida humana en totes les seves fases? No podem ser indiferents davant el suïcidi demogràfic d'Occident i la banalització del avortament provocat. *Construïm esperança* amb paciència, teixint en les nostres comunitats xarxes de cures, cultura de la vida que no només rebutgi la cultura del descart o la indiferència, sinó que aculli i acompanyi els processos de qui se sent sola, sol, fràgil, descartada o descartat. L'esperança no és una idea abstracta, sinó una realitat concreta que es construeix amb gestos quotidians d'amor i compromís vers adolescents, joves i dones. A la nostra diòcesi, aquests gestos tenen a veure amb projectes vinculats a Càritas, les Llars de Maria, el projecte Raquel, i d'altres promoguts per la vida consagrada. Aquí ens trobem, *abraçant la vida, construïm esperança*.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Us ho repeteixo... Convertiu-vos!»

Jesús i la seva colla, deixebles, seguidors, dones... feien camí cap a Jerusalem. Una tarda, els arriben notícies alarmants des de la capital que deixen corferit a tot el grup: s'ha esfondrat una torre del barri de Siloè i han mort divuit persones. Uns dies després: uns nacionalistes galileus, a l'hora del sacrifici dels corders, es manifestaven en l'esplanada del temple i els soldats de Pilat els han reprimat amb duresa: n'han mort uns quants i altres —entre ells diuen que el mateix Barrabàs?— han estat empresonats.

Els comentaris són de tota mena: hi ha qui fa el seu judici sobre la rectitud

moral de les persones, qui aprofita per acusar les forces d'ocupació romanes, altres manifesten els seus temors.

Jesús s'esforça en fer reflexionar els seus seguidors. No ens confonguem. Els qui han mort no són més males persones que els qui resten amb vida. Aquests fets —o altres de semblants— ens han de fer adonar de la realitat que la nostra vida acabarà un moment o altre. Ens han de fer pensar què fem en la vida.

I Jesús posa la paràbola de la figuera estèril: l'home que ha plantat una figuera a la seva vinya, i va cada any a cercar-

hi fruit i no n'hi troba. Estaria ben justificat tallar-la. Però, no. La cuida i mima un any més tot esperant que doni fruit. És imatge de la paciència de Déu que sempre ens dona una nova oportunitat per donar fruits de bones obres en la nostra vida. És com un toc d'atenció als qui viuen de manera infecunda o desprecupada. Com és possible que una persona que ha rebut la vida com un regal ple de possibilitats passi els dies malgastant-los inútilment?

El text evangèlic posa en boca de Jesús un advertiment amenaçador: «si no us convertiu... tots acabareu igual». Estem a la mitat de la Quaresma, temps de

renovació interior i de conversió de cor. Som a temps per fer aquest exercici personal de conversió. Conversió que podem traduir per girar-se: de mirar i estar pendent de les coses materials donant l'esquena a Déu a mirar vers Déu, deixar-se omplir per la seva gràcia, avançar pel seu camí i donar fruits de bones obres.

En el pensament de Jesús és una equivocació viure de manera estèril i mandrosa, ajornant per a més endavant decisions personals que ens farien més creatius i fecunds, donant-nos noves aspiracions i ideals.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Abrazar la vida

El papa Francisco nos recuerda que *abrazar la vida* es más que un acto de aceptación; es un compromiso activo de amor y solidaridad. En su encíclica *Evangelii Gaudium*, nos dice: «La defensa de la vida por nacer está íntimamente ligada a la defensa de cualquier derecho humano» (EG, 213). Esto nos desafía a ver cada vida como un don y a hacernos cargo de ella con acciones concretas de cuidado y justicia.

El filósofo Francesc Torralba nos recuerda que «la cultura de la vida consiste en cuidar la fragilidad del otro, protegerlo y no considerarlo un peso o una carga». No sé hasta qué punto crecemos, educamos o somos educados en el cuidado de la fragilidad. Una sociedad que normaliza el aborto, la eutanasia, la pena de muerte, las guerras y las muertes de tantos migrantes, o que asiste con impotencia el aumento de las autolesiones e intentos de suicidios en adolescentes y jóvenes ¿es una cultura que respira amistad por la vida? ¿qué progreso hay en la cultura del descarte? ¿tenemos derecho a autodescartarnos o descartar a los más frágiles? En el horizonte ético o moral del cristianismo ciertamente, no. La cultura del descarte es un fracaso de civilización. Porque ser civilizado implica hacerse cargo de los más débiles, como enseñaba la antropóloga Margaret Mead a sus alumnos a propósito del hallazgo de un fémur con callo de fractura de nuestros antepasados *los sapiens*. Alguien se fracturó y sobrevivió porque otro alguien cuidó y protegió a esa persona.

Cada Jornada por la Vida, la Iglesia insiste en que «toda vida tiene un valor inestimable, incluso la más débil y sufriente» (*Amoris Laetitia*, 83). ¿Se está quedando sola la Iglesia en la defensa de la dignidad de la vida humana en todas sus fases? No podemos ser indiferentes ante el suicidio demográfico de Occidente y la banalización del aborto provocado. Construyamos esperanza con paciencia, tejiendo en nuestras comunidades redes de cuidado, una cultura de la vida que no solo rechace la cultura del descarte o la indiferencia, sino que acoja y acompañe los procesos de quienes se sienten solos, solas, frágiles, descartados o descartadas.

La esperanza no es una idea abstracta, sino una realidad concreta que se construye con gestos cotidianos de amor y compromiso hacia adolescentes, jóvenes y mujeres. En nuestra diócesis, estos gestos están relacionados con proyectos vinculados a Cáritas, los Hogares de María, el Proyecto Raquel y otros tantos promovidos por la vida consagrada. Aquí nos encontramos, *abrazando la vida, construyendo esperanza*.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

«Laics! Ajudeu-nos a canviar des de l'Evangeli»

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Xabier Gómez, va tenir paraules d'agraïment a la seva homilia amb motiu de la X Jornada de l'Apostolat Seglar de Catalunya que es va celebrar a Montserrat el passat 8 de març. La diòcesi santfeliuena va ser l'amfitriona d'un esdeveniment molt important per als laics i laiques. Fins al Monestir de Montserrat es van apropar dues-centes vint-i-cinc persones provinents dels diferents bisbats de Catalunya. La ponent de la jornada, Montserrat Esquerda, pediatra i degana de la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna-URL, va reflexionar sobre el paper dels laics a la societat i el que representa ser cristià en una societat en què cada vegada hi ha més col·lectius vulnerables. Per a Esquerda, «el cristià del s. XXI no és raier que es deixa portar pel corrent, sinó un mariner que ha de cercar una brúixola orientadora per avançar». En aquest sentit ha afegit que si l'Església

sia és mare i mestra, avui cal que amb els vulnerables del món, i en la nostra societat sigui sobretot mare, que primer estima. Per a ella, és essencial entendre que tenir cura dels altres, especialment dels vulnerables, «és contracultural però profundament evangèlic».

Durant la seva homilia, el bisbe Xabier destacava: «tantes vegades ens preguntem: què podem fer per arreglar el món o millorar l'Església? L'Evangeli ens suggereix alguna cosa senzilla: **preparem una taula**. És la pedagogia de Jesús. Parem taules per a tothom. El Regne de Déu s'assembla a un banquet. Necessitem la paràbola de la taula, que parla de fraternitat i hospitalitat, i les taules del diàleg, que parlen de trobada i amistat social. En la societat i en l'Església hi ha moltes bretxes per reparar i camins de vida per restaurar. Per retornar la il·lusió de viure, la confiança en el futur, per promoure la trobada amb Aquell que restaura i envia: Jesucrist».

La X Jornada de l'Apostolat Seglar de Catalunya va coincidir amb el 8M, el Dia Internacional de les Dones. En aquest sentit, el bisbe Xabier va felicitar totes les dones treballadores, «reconèixer la vostra aportació i fer meves i de l'Església diocesana les vostres reivindicacions laborals i socials». Una abraçada a les treballadores d'origen migrant en l'àmbit de les cures, on coneixem tanta precarietat.

Per la seva banda, la delegada d'Evangelització i Apostolat Seglar, Mercè Lajara, feia una valoració «més que positiva» de l'esdeveniment.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «Conreem amb alegria i humilitat la petita llavor que se'ns ha confiat, amb la paciència de qui sembra sense esperar res, i de qui sap esperar els temps i les sorpreses de Déu» (30 de novembre).

@Pontifex_es: «L'esclavitud moderna —tràfic de persones, treball

forçat, prostitució, tràfic d'òrgans— és un crim. Tots som reflex de la imatge de Déu, i no podem tolerar que la imatge del Déu viu sigui sotmesa a aquesta aberració» (2 de desembre).

@Pontifex_es: «Preguem junts perquè aquest Jubileu 2025 ens enforteixi en la fe, ens ajudi a reconèixer Crist ressuscitat enmig de

les nostres vides, i ens transformi en pelegrins de l'esperança cristiana» (3 de desembre).

@Pontifex_es: «La Paraula de Déu es transmet amb la unció de l'Esperit Sant; sense l'Esperit faltaria l'ànima, la vida de la predicació, només es difondrien idees o preceptes que complir» (4 de desembre).

Procés catecumenal en marxa

El passat diumenge 9 de març, la Catedral de Sant Llorenç va acollir els disset catecúmens de les parròquies de Sant Vicenç de Castellbisbal, Santa Maria de Vilafranca, Sant Vicenç de Sant Vicenç dels Horts, Santa Maria de Castelldefels, Sant Joan de Viladecans, Sant Joan Baptista i Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat, Sant Pere d'Abrera, Sants Just i Pastor de Sant Just Desvern i Santa Magdalena i el Col·legi Highlands d'Esplugues per a rebre els sa-

graments de la iniciació cristiana la propera Pasqua.

La celebració del Ritu d'elecció dels nous catecúmens va estar presidida pel bisbe Xabier Gómez.

Preguem per ells, els seus acompanyants, les seves parròquies perquè puguin gaudir d'una bona preparació per rebre el baptisme i altres sagraments que l'acompanyaran.

Que aquest procés catecumenal sigui una bona notícia en aquest Any Jubilar de l'Esperança.

El treball com a font de vocació i servei

El bisbe Xabier Gómez, responsable de la Pastoral Obrera de Catalunya, ha visitat recentment l'exposició «Rostres i reptes del món obrer» al Seminari Conciliar de Barcelona. Una mostra impulsada des del Departament del Treball de la Conferència Episcopal Espanyola en què s'analiza, a través de diferents plafons, les realitats del món del treball com ara què representa la precarietat o el treball decent, entre altres. El bisbe Xabier ha posat en valor el treball com a font de vocació i de servei.

Confirmacions i batejos a Brians 2

Una seixantena d'interns van participar a la missa que el bisbe Xabier Gómez va presidir al Centre Penitenciari Brians 2 el diumenge 2 de març. Va ser un moment important de comunió entre els presos que habitualment assisteixen al servei religiós d'aquest centre penitenciari. Durant la missa, el bisbe Xabier va administrar la Confirmació de 4 presos, dos dels quals també es van batejar.

Durant la missa també hi era present el pare jesuïta Xavier Rodríguez Callao, sj, capellà de la capellania catòlica de Brians 2 i voluntari a Brians 1. Ell mateix explica que aquest passat dimecres es va fer també durant tot el dia el ritus de la imposició de la cendra als presos. D'aquesta manera s'ha seguit la tradició establerta i a la qual hi participen molts dels presos que inicien així el temps quaresmal a la presó.

El servei de la capellania catòlica del Centre Penitenciari de Brians compta també amb voluntaris. Xavier Rodríguez Callao, sj, recorda la importància

de fer de pont d'unió entre els presos i les seves famílies.

Recordem que el bisbe Xabier Gómez va incloure com a lloc jubilar els centres penitenciaris Brians 1 i Brians 2. D'aquesta manera es garanteix que les persones amb mobilitat limitada puguin accedir a la gràcia del Jubileu.

El teu donatiu amb un clic

Una manera àgil, ràpida i còmode...

BIZUM
04306

Envia aquest codi a través de l'app mòbil de Bizum i fes un donatiu al Bisbat de Sant Feliu

També pots col·laborar pel canal Dono a mi Iglesia:
<https://www.donoamiiglesia.es/san/Home#!/> (en català)

AGENDA

■ **Conferència quaresmal «3 bisbes, 3 visions: 1 Església».** Diumenge 30 de març, a les 19 h, a la basílica de la Puríssima Concepció (c/ Roger de Llúria 70, Barcelona). Conferència quaresmal amb el bisbe Xabier Gómez.

■ **Jornada per la Vida.** Dimarts 25 de març, amb el lema «Abraçant la vida, construïm esperança».

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. □ Dimarts [Is 7,10-14; 8,10b / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Anunciació del Senyor. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. ■ Dimecres [Dt 4,1-5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Brauli, bisbe

de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

28. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg. a Toledo.

30. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Js 5,9a.10-12 / Sl 33 / 2Co 5,17-21 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Quirí, tribú romà màrtir, pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

Diumenge III de Quaresma (C)

COMENTARI

«Els qui creuen
estar fermes,
que mirin de
no caure»

Segurament és una tendència natural criticar els altres sense mirar la nostra pròpia vida. I per això sempre els acusem. És el que denuncia Jesús a l'evangeli d'avui. Parla d'uns galileus: *Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien un sacrifici. I llavors pregunta: Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus?* I refereix un altre fet conegut: *Aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè: us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem?* Quan són els altres els qui pateixen algun tipus de desgràcies, acostumem a donar-los-hi la culpa. Jesús no ho fa. Tots som igualment culpables, tots som igualment responsables. Per això diu per dues vegades: *Si no us convertiu, tots acabareu igual.* Tots som pecadors i tots necessitem de conversió. El Senyor té paciència però ens demana fruits de vida cristiana. Per això posa també un altre exemple. Una figuera que no dona fruit: *Fa tres anys que vinc a cercar fruit d'aquesta figuera i no n'hi trobo.* El normal seria el que demana l'amo: *Talla-la d'una vegada.* Però el vinyater diu: *Senyor deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré a veure si fa fruit d'ara endavant.* El Senyor té paciència, fa tot el necessari perquè donem autèntics fruits de vida cristiana. La primera lectura ens presenta Moisès que sent la crida de Déu: *Moisès, Moisès.* I la seva resposta és clara: *Aquí em teniu.* I mostra la seva disponibilitat a la missió que Déu li encomana: *Quan aniré a trobar els israelites...* Perquè Déu vol alliberar el seu poble: *Baixaré a alliberar-lo del poder dels egipcis.* I Pau a partir de la història del poble de Déu acaba dient: *Els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure.* Explica com tots havien viscut les obres del Senyor però la majoria no foren agradables a Déu. *Tot va ser escrit per advertir-nos a nosaltres.* Tots necessitem convertir-nos. No busquem excuses: donem fruits de veritable vida cristiana.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la bardissa. Va mirar, i s'adonà que la bardissa cremava però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la bardissa.» El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la bardissa estant: «Moisès, Moisès.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada.» I afegí: «Jo soc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob.» Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu. Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel.» Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo soc el qui soc.» I afegí: «Respon així als israelites: "Jo soc m'envia a vosaltres".» Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres." Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions.»

► Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquell núvol, tots passaren el mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava, i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu, ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells, que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres, ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui creuen estar fermes, que mirin de no caure.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual.» I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit a aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar-me la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar".»

► Lectura del libro del Éxodo (Éx 3,1-8a.13-15)

En aquellos días, Moisés pastoreaba el rebaño de su suegro Jetró, sacerdote de Madián. Llevó el rebaño trashumando por el desierto hasta llegar a Horeb, la montaña de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una llamarada entre las zarzas. Moisés se fijó: la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: «Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver por qué no se quema la zarza». Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo llamó desde la zarza: «Moisés, Moisés». Respondió él: «Aquí estoy». Dijo Dios: «No te acerques; quítate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado». Y añadió: «Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abraham, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob». Moisés se tapó la cara, porque temía ver a Dios. El Señor le dijo: «He visto la opresión de mi pueblo en Egipto y he oído sus quejas contra los opresores; conozco sus sufrimientos. He bajado a librarlo de los egipcios, a sacarlo de esta tierra, para llevarlo a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel». Moisés replicó a Dios: «Mira, yo iré a los hijos de Israel y les diré: "El Dios de vuestros padres me ha enviado a vosotros". Si ellos me preguntan: "¿Cuál es su nombre?", ¿qué les responderé?» Dios dijo a Moisés: «"Yo soy el que soy"; esto dirás a los hijos de Israel: "Yo soy" me envía a vosotros». Dios añadió: «Esto dirás a los hijos de Israel: "El Señor, Dios de vuestros padres, el Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob, me envía a vosotros. Este es mi nombre para siempre: así me llamaréis de generación en generación"».

► Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 10,1-6.10-12)

No quiero que ignoréis, hermanos, que nuestros padres estuvieron todos bajo la nube y todos atravesaron el mar y todos fueron bautizados en Moisés por la nube y por el mar; y todos comieron el mismo alimento espiritual; y todos bebieron la misma bebida espiritual, pues bebían de la roca espiritual que los seguía; y la roca era Cristo. Pero la mayoría de ellos no agradaron a Dios, pues sus cuerpos quedaron tendidos en el desierto. Estas cosas sucedieron en figura para nosotros, para que no codiciemos el mal como lo codiciaron ellos, Y para que no murmuréis, como murmuraron algunos de ellos, y perecieron a manos del Exterminador. Todo esto les sucedía alegóricamente y fue escrito para escarmiento nuestro, a quienes nos ha tocado vivir en la última de las edades. Por lo tanto, el que se crea seguro, cuídese de no caer.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 13,1-9)

En aquel momento se presentaron algunos a contar a Jesús lo de los galileos, cuya sangre había mezclado Pilato con la de los sacrificios que ofrecían. Jesús respondió: «¿Pensáis que esos galileos eran más pecadores que los demás galileos porque han padecido todo esto? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis lo mismo. O aquellos dieciocho sobre los que cayó la torre de Siloé y los mató, ¿pensáis que eran más culpables que los demás habitantes de Jerusalén? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis de la misma manera». Y les dijo esta parábola: «Uno tenía una higuera plantada en su viña, y fue a buscar fruto en ella, y no lo encontró. Dijo entonces al viñador: "Ya ves, tres años llevo viniendo a buscar fruto en esta higuera, y no lo encuentro. Córtala. ¿Para qué va a perjudicar el terreno?". Pero el viñador respondió: "Señor, déjala todavía este año y mientras tanto yo cavaré alrededor y le echaré estiércol, a ver si da fruto en adelante. Si no, la puedes cortar"».